

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek (...) w R. Wydział II Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Artur Żymełka

Protokolant Iwona Mucha

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2014 r. w Rybniku

sprawy z powództwa K. S. (S.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz powoda K. S. kwotę 115.000 zł (sto piętnaście tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 kwietnia 2014 r.;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- 3) nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R. kwotę 10.673,09 zł (dziesięć tysięcy sześćset siedemdziesiąt trzy złote i dziewięć groszy) tytułem należnych w sprawie kosztów sądowych.

Sygn. akt II C 343/11

UZASADNIENIE

Powód K. S. w pozwie wniesionym do Sądu w dniu 16 grudnia 2011 r. zgłosił żądanie zasądzenia na jego rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. kwoty 115.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od daty wyrokowania oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych prawem.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 10 grudnia 2003 r. uległ wypadkowi komunikacyjnemu, którego sprawcą był kierowca ubezpieczony u pozwanego. Powód stwierdził, że w wyniku wypadku doznał ciężkich obrażeń ciała wymagających długotrwałego leczenia specjalistycznego i operacyjnego oraz hospitalizacji. Powód podał, że leczenie i rehabilitacja, której został poddany pozwoliła uzyskać jedynie niewielką poprawę. Oświadczył, że obrażenia ciała i w sferze psychicznej uniemożliwiają mu normalne funkcjonowanie, w tym w związku z odczuwanymi bólami i zawrotami głowy oraz problemami z pamięcią i koncentracją. Powód stwierdził, że łączny uszczerbek na jego zdrowiu w wyniku w/w wypadku wyniósł 78 %. Dodał, że został uznany za osobę niezdolną do pracy. Powód wskazał nadto, że jego pełnomocnik w piśmie z dnia 12 października 2009 r. zgłosił pozwanemu powstałą szkodę osobową i wniósł o wypłatę z tego tytułu odszkodowania w wysokości 200.000 zł. Pozwany uznał odpowiedzialność za powstałą szkodę, ale przyznał na rzecz powoda jedynie kwotę 85.000 zł. Powód oświadczył, że kwota 115.000 zł, której domaga się na podstawie art. 445 § 1 k.c. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę - wobec uznania za nieodpowiednią kwoty wypłaconej mu przez pozwanego przed wniesieniem pozwu - biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, w szczególności jego cierpienie oraz stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu jest w pełni uzasadniona, utrzymana jest bowiem w granicach rozsądku i koresponduje z orzecznictwem Sądu Najwyższego.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka Akcyjna w Ł. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany stwierdził, że nie kwestionuje swojej odpowiedzialności za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 10 grudnia 2003 r., w którym poszkodowany został powód, ale po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił już powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 85.000 zł. Pozwany oświadczył, że przyznane i wypłacone powodowi zadośćuczynienie pieniężne za doznaną na skutek wypadku krzywdę, ból, cierpienie fizyczne i psychiczne, ustalone zostało przy uwzględnieniu rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości oraz nieodwracalnego charakteru obrażeń. Pozwany stwierdził, że w tej sytuacji

przyznane zadośćuczynienie jest „odpowiednią sumą pieniężną” w rozumieniu art.445§1 k.c., odpowiadającą w tym zakresie wytycznym i orzeczeniom Sądu Najwyższego i nie ma podstaw do wypłacenia powodowi dalszej kwoty z tego tytułu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10 grudnia 2003 r. doszło do wypadku komunikacyjnego z udziałem powoda. Sprawcą zdarzenia był P. O. - kierowca ubezpieczony u pozwanego - który został skazany wyrokiem karnym, obecnie już prawomocnym, wydanym przez Sąd Rejonowy w Jastrzębiu-Zdroju za to, że nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki H. (...) nr rej, (...) nie dostosował szybkości prowadzonego pojazdu do śliskiej nawierzchni, w wyniku czego wpadł w poślizg i zjechał na przeciwległy pas ruchu, gdzie doszło do zderzenia prowadzonego przezeń pojazdu z prawidłowo poruszającym się samochodem dostawczym marki (...) nr rej. (...) prowadzonym przez A. J., w wyniku czego A. J. oraz jadący z P. O. pasażerowie wracający z pracy, w tym także powód K. S. doznali ciężkich obrażeń ciała w rozumieniu art.156§1 k.k.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju z 27 kwietnia 2004 r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 128/04)

W wyniku wypadku powód doznał wielomejscowych obrażeń ciała dotyczących głównie głowy i twarzoczaszki, które wymagały hospitalizacji i długotrwałego leczenia specjalistycznego oraz operacyjnego. U powoda rozpoznano złamanie otwarte z wgłobieniem kości zatoki czołowej, złamanie podstawy czaszki i przedniego dołu czaszkowego, złamanie kości nosowej z przemieszczeniem, złamanie zatoki szczękowej lewej, stłuczenie oczodołu lewego i krwiaki okolicy obu oczu. Powód miał także wybite zęby i doznał ogólnych potłuczeń innych okolic ciała.

Bezpośrednio po wypadku powód był głęboko nieprzytomny. Został przewieziony do Wojewódzkiego Szpitala (...) w J. na Oddział Neurochirurgii. W dniu 11 grudnia 2003 r. powód poddany został operacji usunięcia wgniecionych fragmentów kostnych zatoki czołowej i stropu oczodołowego. Wykonano również u niego plastykę przedniego dołu czaszki materiałem autogennym i klejem tkankowym. Przebieg okołoperacyjny był prawidłowy. Podczas pobytu w szpitalu powód był leczony farmakologicznie, konsultowany laryngologicznie, okulistycznie i przez chirurgów szczękowych. Tomografia komputerowa głowy wykonana przy wypisie ze szpitala nie wykazała zmian pourazowych. W dniu 19 grudnia 2003 r. powoda wypisano do domu. Zakazano mu wysiłku fizycznego, zalecono kontrolę w Poradni Neurochirurgicznej, okulistycznej i laryngologicznej w miejscu zamieszkania, a także wystawiono mu zwolnienie do 5 lutego 2004 r. W przypadku pojawienia się wycieku wodnistej treści z nosa powód miał bezzwłocznie zgłosić się na Oddział Neurochirurgii. W dniach od 31 maja 2004 r. do 21 czerwca 2004 r. powód przebywał na tym samym Oddziale celem plastyki ubytku kości czaszki - (...). Zabieg wykonano w dniu 18 czerwca 2004 r. Powoda wypisano do domu z zaleceniami usunięcia szwów na Oddziale Neurochirurgii, kontroli w Poradni Neurochirurgicznej oraz wystawiono mu zwolnienie lekarskie do 5 sierpnia 2004 r. Następnie w dniach od 6 do 18 września 2007 r. powód przebywał na Oddziale Neurochirurgii w Szpitalu w J. z rozpoznaniem ropienia plastyki ubytku kości czaszki w okolicy czołowej. W dniu 12 września 2007 r. usunięto powodowi plastykę ubytku kości czaszki w okolicy czołowej i ropniaka. Zastosowano dren redona. Rana operacyjna zagoiła się przez rychłozrost. Powód został wypisany do

domu w stanie ogólnym dobrym z zaleceniami kontroli w Poradni Neurochirurgicznej i okresowej kontroli w Poradni Laryngologicznej.

W wyniku wypadku powód zaczął odczuwać bóle i zawroty głowy, miał kłopoty z pamięcią i koncentracją, występowała u niego nadmierna męczliwość. Nieustannie był przygnębiony, nie miał chęci do życia, jego aktywność spadła.

Od czerwca 2005r. powód z powodu encefalopatii pozostawał pod opieką Poradni Neurochirurgicznej i (...). Leczenie ograniczało się do psychoedukacji i powtórzenia leków (depakiny). W okresie od 31 stycznia 2005 r. do 23 lutego 2005 r. powód przebywał w Centrum Psychiatrycznym w S. na Oddziale (...) Psychiatrycznej w Schorzeniach Psychosomatycznych. W trakcie leczenia zdiagnozowano u powoda psychofizyczny zespół nerwicowy. Dzięki rehabilitacji u powoda udało się uzyskać niewielką poprawę objawową, ale istniejące problemy psychofizyczne w dalszym ciągu uniemożliwiały funkcjonowanie społeczno - zawodowe powoda. Z powodu braku poprawy w leczeniu ambulatoryjnym powód został skierowany z (...), na Oddział Psychiatryczny Państwowego Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie (...) w R., gdzie leczył się od 18 sierpnia 2005 r. do dnia 11 października 2005 r. w związku z rozpoznaniem organicznych zaburzeń nastroju i depresji. Wdrożonym postępowaniem terapeutycznym uzyskano efekt w postaci uspokojenia pacjenta, zmniejszenia jego drażliwości, poprawy nastroju, normalizacji snu oraz zwiększenie jego aktywności.

W dniu 8 września 2009 r. powód został przebadany przez lekarza orzecznika ZUS.

W trakcie badania stwierdzono, że u powoda utrzymuje się stały ból zatok, który nasila się przy zmianach ciśnienia atmosferycznego i wysiłku fizycznym, jak również stałe łzawienie z kanalików łzowych, któremu towarzyszy zniekształcenie obrysu oczodołu i zaburzenia funkcji powieki i mięśni oczodołu - niedomykalność powieki. W okolicy czołowej stwierdzono widoczne zniekształcenia kostne z blizną z zaburzeniem czucia oraz szpecące blizny inkrustowane asfaltem oraz znaczne skrzywienie kości nosowej powodujące chroniczny katar i trudności z oddychaniem przez nos. Oprócz powyższych dolegliwości powód w dalszym ciągu odczuwał także bóle i zawroty głowy, miał kłopoty z pamięcią i koncentracją. W samopoczuciu powoda dominowała anhedonia i depresja, która leczona była klinicznie, a także lęk przed ruchem komunikacyjnym. Biegły zdiagnozował u powoda encefalopatię pourazową bez zmian charakterologicznych, oszpecenie twarzy z zaburzeniami funkcji, uszkodzenie nosa powodujące zaburzenia oddychania, obniżenie ostrości wzroku, zaburzenia drożności kanalika łzowego, co wraz z utratą zębów i złamaniem szczęki powoduje trwały uszczerbek na zdrowiu powoda. Stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda ustalony wówczas w procentach według tabeli norm oceny uszczerbku na zdrowiu, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu zdaniem badającego stanowił 78% (30% z tytułu encefalopatii pourazowej bez zmian charakterologicznych, 15 % z tytułu oszpecenia twarzy z ubytkami kostnymi z zaburzeniem funkcji, 15% z tytułu znacznego stopnia uszkodzenia nosa z zaburzeniem oddychania, 5% z tytułu obniżenia ostrości wzroku, 5% z tytułu zaburzenia drożności lewego kanalika łzowego, 3% z tytułu utraty trzech zębów, 5 % z tytułu złamania szczęki bez zaburzeń funkcji).

Jak ustalono w toku niniejszej sprawy powód nie wymaga obecnie opieki neurologa lub neurochirurga. Nie wymaga on również opieki innych osób, jest zdolny do samodzielnej egzystencji. Powód w dalszym ciągu pozostaje pod opieką lekarza rodzinnego. Przez cały czas po wypadku leczy się u psychiatry, który przepisuje mu leki. Z punktu widzenia okulisty u powoda nie doszło do żadnych poważnych uszkodzeń w zakresie narządu wzroku i w tym zakresie powód nie doznał trwałego uszczerbku. Po wypadku powodowi towarzyszyły przejściowe dolegliwości związane z pośrednim urazem narządu wzroku (krwiaki powiek, krwiak oczodołu), dolegliwości te, które dla powoda stanowiły dyskomfort ustąpiły jednak samoistnie. Z punktu widzenia ortopedy obecnie powód również nie wykazuje trwałego uszczerbku. Co prawda u powoda występuje śladowy obrzęk nadgarstka lewego i deficyt zgięcia grzbietowego nadgarstka, ponadto powód zgłasza bóle kolan, które pojawiają się po chodzeniu i ból lewego nadgarstka po przeciążeniach, ale z uwagi na brak dokumentacji potwierdzającej doznanie urazów w obrębie narządu ruchu trudno ocenić czy odczuwane obecnie przez powoda dolegliwości i stwierdzony obrzęk oraz deficyt ruchomości nadgarstka lewego mają związek z wypadkiem z 10 grudnia 2003 r. Stan neurologiczny powoda od około dwóch lat jest ustabilizowany. Z

punktu widzenia psychiatry u powoda doszło do trwałego 30% uszczerbku na zdrowiu. Stan psychiczny powoda jest ustabilizowany i nie powinien się pogorszyć. Nie rokuje on jednakże również poprawy. Powód w dalszym ciągu wymaga opieki psychiatry. Dalsze leczenie psychiatryczne powoda pozostaje w związku z wypadkiem z dnia 10 grudnia 2003 r. Uszczerbek na zdrowiu powoda z punktu widzenia chirurga szczękowego wynosi 22% (złamania kości czołowej wygojone z wgłobieniem odłamów - 5%, złamanie ścian oczodołu i zatoki szczękowej lewej wygojonych z przemieszczeniem - 5 %, złamanie kości nosa wygojone z przemieszczeniem i utrudnionym oddychaniem - 10%, powstanie blizn skóry twarzy - 2 %). Powód ma asymetrię twarzy spowodowaną zapadnięciem okolicy czołowej i podoczodołowej lewej, blizny skóry łuku brwiowego lewego, nosa i czoła oraz zniekształcenie nosa z upośledzeniem oddychania. Utrzymuje się u niego stały ból i zawroty głowy, ma kłopoty z pamięcią i koncentracją. Nadal ma on trudności w oddychaniu nosem, a w związku z tym także zaburzenia snu. Powodowi po wypadku pogorszyła się pamięć, jest on spowolniony psychoruchowo, odczuwa niepokój, łatwo się wzrusza i popłakuje, szybko się męczy. Zgłasza skargi na bóle żuchwy po stronie lewej.

W dacie wypadku powód miał 47 lat, pracował zawodowo, był zatrudniony na stanowisku górnika pod ziemią w przedsiębiorstwie (...) Spółka z o.o. w J. w pełnym wymiarze czasu pracy. Powód nie miał żadnych problemów ze zdrowiem. Funkcjonował normalnie, był żonaty, cieszył się szczęściem rodzinnym. Wypadek na zawsze zmienił życie powoda. Obrażenia doznane przez powoda w wyniku wypadku spowodowały trwały uszczerbek na jego zdrowiu, a co za tym idzie nieodwracalną zmianę w funkcjonowaniu jego organizmu. Został uznany za osobę częściowo niezdolną do pracy, ale z uwagi na stan zdrowia i złe samopoczucie nie jest on w stanie podjąć zatrudnienia. Decyzją z dnia 4 listopada 2005 r. ZUS w R. przyznał powodowi rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Powód mieszka w chwili obecnej z konkubiną. Jego małżeństwo zostało rozwiązane przez rozwód w 2005 r., a powód łączy rozpad małżeństwa z wypadkiem któremu uległ w dniu 10 grudnia 2003 r. Powód odczuwa skutki wypadku na co dzień. Istniejące problemy psychofizyczne w dalszym ciągu uniemożliwiają jego normalne funkcjonowanie.

(dowód: dokumentacja medyczna powoda k.39-52, badanie lekarskie do celów orzecznich k.53-54, orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k.55-57, decyzje ZUS w R. k.17,25-31, zaświadczenie o zatrudnieniu k. 22, opinia biegłego okulisty k.158-162, opinia biegłego ortopedy k.164-67, opinia biegłego neurologa k.169-171, opinia biegłego psychiatry k.173-176, opinia biegłego chirurga szczękowego k.213-214 oraz przesłuchanie powoda na rozprawie w dniu 2 kwietnia 2014r. 00:03:20-00:15:43)

Pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 12 października 2009 r. zgłosił pozwanemu powstałą szkodę i wniósł o wypłatę zadośćuczynienia w wysokości 200.000 zł. Pozwany przyjął odpowiedzialność za powstałą szkodę i decyzją z 21 października 2009 r. przyznał na rzecz powoda kwotę 85.000 zł tytułem zadośćuczynienia uznając jednocześnie, że kwota 200.000 zł nie jest adekwatna do doznanych obrażeń ciała i ich następstw. Pomimo odwołania pozwany podtrzymał swoją decyzję uznając, że kwota 85.000 zł jest kwotą odpowiednią do doznanych przez powoda cierpień i następstw w/w wypadku.

Pozwany oprócz w/w świadczenia z tytułu zadośćuczynienia przyznał również powodowi częściowo rentę wyrównawczą.

(dowód: decyzja z 21 października 2009 r. k.35, decyzja z 3 lutego 2011 r. k.19; korespondencja powoda z pozwanym k.16,18,20,21,24,29,32-34,36-37, korespondencja mailowa k.58-59)

Sąd zważył co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Z uwagi na to, że źródłem roszczenia o zadośćuczynienie był czyn niedozwolony, zobowiązany do zaspokojenia roszczeń powoda był sprawca wypadku lub ubezpieczyciel. Podstawą prawną odpowiedzialności sprawcy wypadku wobec powoda jest art.436 k.c. w związku z art.445§1 k.c., z kolei podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela sprawcy wypadku jest art.34 i 35 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152 z

późn. zm.) w związku z art.822 k.c. Odpowiedzialność ubezpieczyciela stanowi pochodną odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Stosownie do art.822§4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Zgodnie z art.34 ust.1 powołanej wyżej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. W myśl art. 35 w/w ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Stosownie do art.14 ust. 1 wyżej powołanej ustawy zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Odpowiedzialność pozwanego za sprawcę wypadku była w sprawie bezsporna.

Kwestią sporną był natomiast rozmiar doznanej przez powoda krzywdy, a co za tym idzie wysokość należnego zadośćuczynienia.

Stosownie do art.445§1 k.c. w zw. z art.444§1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W odniesieniu do żądania zadośćuczynienia wskazać należy, że chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową) ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości fizyczne, a także cierpienia psychiczne i inne ujemne niematerialne następstwa wypadku rzutujące na dotychczasowe życie pokrzywdzonego. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i psychicznych, a także cierpień mogących pojawić się w przyszłości. W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i stanowić rekompensatę pieniężną za doznaną krzywdę. Przepis mówi bowiem o „odpowiedniej sumie” tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, w konsekwencji czego nie może mieć ono charakteru symbolicznego. Przy ustalaniu odpowiedniego zadośćuczynienia należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Zadośćuczynienie nie może być uznane za nadmierne, nawet gdyby przy uwzględnieniu przeciętnego poziomu życia i zamożności społeczeństwa mogłoby być tak postrzegane, jeżeli jest ono adekwatne do stopnia odniesionych obrażeń i związanych z nimi następstw dla zdrowia i egzystencji poszkodowanego.

Biorąc pod uwagę wszystkie wyżej opisane okoliczności sprawy, wynikającej z niekwestionowanych opinii biegłych sądowych oraz korespondujących z nimi zeznań powoda, Sąd uznał że żądanej przez powoda tytułem zadośćuczynienia kwoty 200.000 zł nie można uznać za wygórowaną, a skoro pozwany w postępowaniu przedsądowym wypłacił powodowi już kwotę 85.000 zł, to na uwzględnienie w całości zasługiwało żądanie zasądzenia dochodzonej w niniejszej sprawie pozostałej kwoty 115.000 zł tytułem odpowiedniego zadośćuczynienia. W szczególności zwrócić należy uwagę na olbrzymią krzywdę powoda będącą następstwem wypadku, za skutki którego pozwany ponosi odpowiedzialność jako ubezpieczyciel sprawy wypadku, której rozmiar absolutnie nie pozwalał zakwalifikować wypłaconej powodowi tytułem zadośćuczynienia kwoty 85.000 zł jako odpowiedniego zadośćuczynienia. Powód doznał bardzo poważnych, wymagających leczenia operacyjnego i długotrwałego leczenia specjalistycznego obrażeń skutkujących trwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 52%, m.in. w postaci złamania kości czołowej wygojone z wgłobieniem odłamów, złamania ścian oczodołu i zatoki szczękowej lewej wygojonych z przemieszczeniem, złamanie kości nosa wygojone z przemieszczeniem i utrudnionym oddychaniem. Powód ma na skutek wypadku problemy psychiczne wymagające stałego leczenia, a nie rokujące poprawy również jego zdrowia psychicznego. Na skórze twarzy powoda pozostały blizny, które w czasie każdego spoglądania w lustro przypominają o wypadku. W wyniku wypadku powód stracił część zębów, a nadto odczuwane przez powoda bóle żuchwy utrudniają spożywanie posiłków. Szczególnie dotkliwą dolegliwością jest również utrudnione oddychanie – widoczne nawet w sposobie wypowiedzi powoda w czasie składania zeznań na rozprawie – przypominające powodowie w istocie z każdym oddechem o przebyłym wypadku i jego skutkach, a rzutującym na zwiększenie nerwowości powoda, utrudniającej właściwe

ułożenie stosunków z otoczeniem. Z pewnością negatywnie wpływają na powoda również pozostające w związku z wypadkiem odczuwane przez niego bóle głowy, problemy z pamięcią, koncentracją i snem. Podkreślić należy, że powód z człowieka nie mającego żadnych problemów ze zdrowiem na skutek w/w wypadku stał się osobą niepełnosprawną, na co dzień - pomimo upływu tylu lat od wypadku - doświadczającą stale i bez perspektyw na wyleczenie dokuczliwych konsekwencji w/w wypadku zarówno w sferze fizycznej jak i psychicznej, co w pełni uzasadniało żądanie zasądzenia dochodzonej kwoty zadośćuczynienia.

Sąd na podstawie art.481§1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe od zasądzonej tytułem zadośćuczynienia kwoty 115.000 zł - zgodnie z żądaniem pozwu - od dnia 2 kwietnia 2014r. (data wydania wyroku). Powód zgłosił pozwanemu fakt wystąpienia zdarzenia, w toku którego doznał wyżej przedstawionych obrażeń oraz zgłosił żądanie pieniężne z tytułu zadośćuczynienia w piśmie z dnia 12 października 2009r. Pozwany miał zatem wystarczająco dużo czasu, aby dokonać odpowiednich ustaleń pozwalających na wypłatę powodowi dochodzonej w pozwie odpowiedniej kwoty zadośćuczynienia przed dniem wydania wyroku w sprawie. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 22 lutego 2007r. (I CSK 433/06, LEX nr 274209), że orzeczenie Sądu przyznające zadośćuczynienie ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, a nie konstytutywnego, w konsekwencji czego zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia ma charakter zobowiązania bezterminowego i przekształcenie go w zobowiązanie terminowe może nastąpić w wyniku wezwania wierzyciela (pokrzywdzonego) skierowane wobec dłużnika do spełnienia świadczenia. W tej sytuacji tym bardziej uzasadnionym było żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych od dnia wyrokowania w sprawie, co Sąd uwzględnił w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98§1,3 i 4 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163 , poz. 1348 z późn. zm.) zasądzając od pozwanego jako strony przegrywającej proces w całości na rzecz powoda sumę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, na którą złożyła się kwota 3.600 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika powoda oraz kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. Jednocześnie Sąd na podstawie art.113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) w zw. z art. 98§1 k.p.c. nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R. sumę 10.673,09 zł tytułem należnych w sprawie kosztów sądowych, od których powód został zwolniony, a na którą to sumę złożyła się opłata sądowa od pozwu w wysokości 5.750 zł i wydatki na opinie biegłych sądowych w wysokości 4.923,09 zł.